

захлумския князь Михаила Вишевича, който билъ при-
върженикъ на Симеона и билъ вече доложилъ за спо-
разумѣнието на Петра съ Византия.

Симеонъ знаелъ всичко, но съ бързина, съобрази-
телностъ и лична храбростъ прѣодолѣлъ. Още щомъ
узналъ какво се тѣкми въ Цариградъ, почналъ да съ-
бира силитѣ си, присрѣщналъ византийцитѣ на 20 ав-
густъ 917 г. при рѣкичката Ахелой (до Месемврия) и
тутакси ги нападналъ. Симеонъ лично командувалъ вой-
ската си и даже самъ се сражавалъ като простъ вой-
никъ, та коньтъ му билъ раненъ подъ него. Византий-
скитѣ войски прѣтърпѣли такова грозно поражение,
щото грѣцкиятъ историкъ Лъвъ Диаконъ писалъ 70 годи-
ни слѣдъ това сражение, че се бѣлѣбели още коститѣ на
падналитѣ византийци. А отъ съюза съ печенегитѣ не
излѣзло нищо, защото, като дошли до брѣга на Дуна-
ва и видѣли, че между началника на флотата и хер-
сонския стратегъ, който ги подкупилъ и водѣлъ, се по-
явили недоразумѣния и несъгласия, възмутили се и се
завърнали въ степитѣ си. Тогава и Романъ Лакапенъ,
като узналъ за поражението при Ахелой, се върналъ
назадъ съ флотата си. По такъвъ начинъ грандиоз-
ниятъ планъ на византийцитѣ прѣтърпѣлъ пълна не-
сполука.

Слѣдъ битката при Ахелой Симеонъ се върналъ
въ България, като изпратилъ една часть отъ войската
си къмъ Цариградъ. Лъвъ Фока присрѣщналъ тая вой-
ска съ остатъка отъ разбитата си армия при Катасир-
ти, но билъ отново разбитъ и войската му се обърнала
въ бѣгство. Сжщеврѣменно Симеонъ изпратилъ друга
 часть отъ войската си за да накаже сѣрбитѣ. Българ-
скитѣ войводи хванали съ хитростъ княза Петра Гойни-
ковича, оковали го въ вериги, докарали го въ Бълга-
рия и го хвърлили въ тъмница, дѣто и умрѣлъ, а на
сръбския прѣстолъ поставили Павла Брановича, когото
водѣли съ себе си, като прѣданъ човѣкъ на Симеона.

Възгордѣнъ отъ тия побѣди, Симеонъ се провъз-
гласилъ въ сжщата 917 г. за царъ и самодържецъ на
българитѣ, а българския архиепископъ провъзгласилъ
за патриархъ. И понеже смѣталъ, че съ побѣдата при